

ŠTEV.
2

Lilčka

· VERSKI · LIŠT · ZA · MLADINO ·

1940-1941

Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

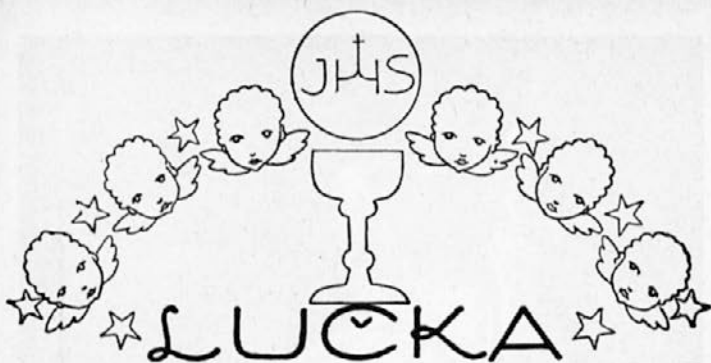
Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

Slika na ovitku:

Mali Jezus v Marijini šoli. — Prijateljček, le dobro ga poglej, kako pazljivo posluša besede svoje učiteljice! Na to sliko se spomni zlasti tedaj, ko te nadleguje skušnjava, da bi v šoli nagajal ali se med poukom vdajal raztresenosti.

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Lučko« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. — Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO VI.

OKTOBER 1940

STEV. 2

Kralj vseh kraljev.

Mali Jakob je prišel k staremu pobožnemu Jusufu in mu dejal: »Jusuf, ti si učen, vedno moliš in govoriš z zvezdami — ali bi mi mogel povedati, kdaj pride tod mimo kralj Jezus?«

Jusuf odvrne: »Pazi dečko! Ko bo zahajalo sonce, ga boš lahko zagledal tamle ob onem obzidju. Toda utrujen bo, močno utrujen...« In fantič je ostal pri starčku in ga neprestano izpraševal. Jusuf pa se ni utrudil in je veselo odgovarjal in pripovedoval o Jezusu in njegovem pre-dobrem kraljevskem Srcu. In vprašal je dečka: »Ali imaš Jezusa rad?« — »Ves dan ga že iščem in ti me vprašuješ o ljubezni?« Tako je govoril Jakob in Jusuf mu je verjel.

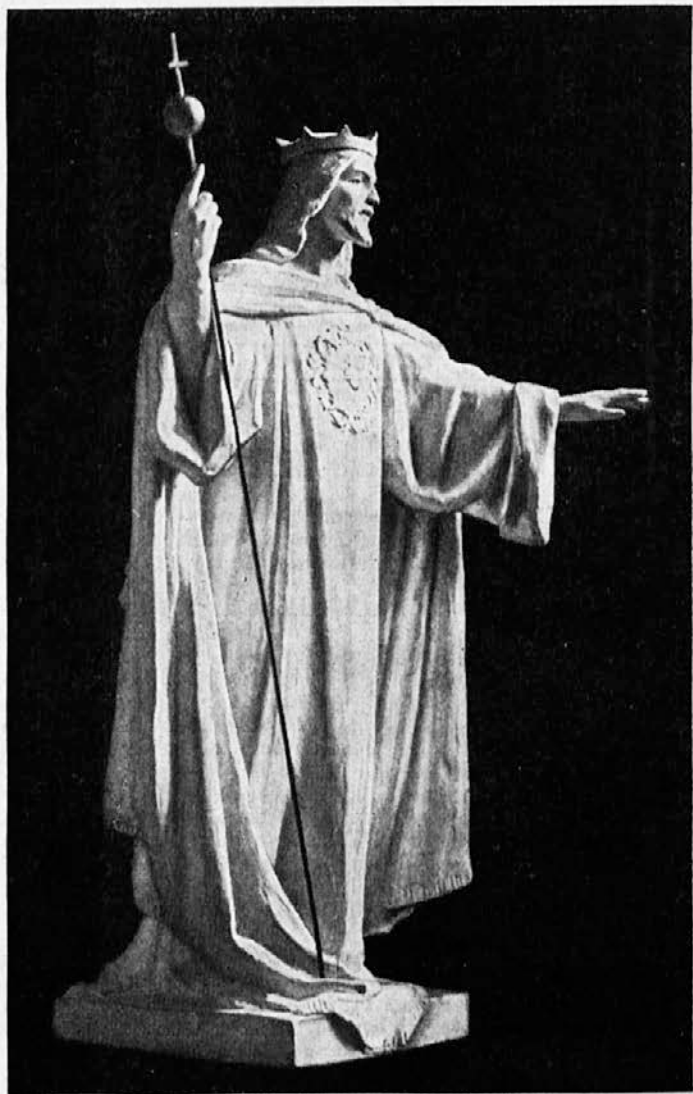
»Ali pa veš tudi, moj mali prijatelj, da bo Jezus prav kmalu potreboval vojake? Hude sovražnike ima, ki ga hočejo umoriti. Že so poskušali, pa je bilo vse zastonj. Vse namreč ve, in sovražniki mu ne morejo škodovati.«

»Potem vendar ne potrebuje vojakov,« ugotovi deček. »Saj jim gre lahko s poti ali pa jih oslepi, da ga niti zapaziti ne bi mogli...«

Jusuf je umolnil; ni hotel otroka užalostiti in zato ni govoril o Jagnjetu, ki bo peljano v zaklanje. Poleg tega pa se je že tudi zmračilo in Jusuf je zagledal tam daleč sredi polja Zveličarja in Kralja. Roke so mu pričele trepetati. Deček pa je zbežal ven na polje, bežal je, kolikor je mogel, naenkrat pa je obstal. Srce mu je divje tolklo.

Tedaj je tudi Jezus obstal. Možje, ki so Kralja spremljali, so Jakobu dali novega poguma: »Stopi k njemu, daj mu roko, zakaj Gospod ima otroke rad.«

Tisti hip pa je položil Jezus svojo roko dečku na glavo in ga je blagoslovil. Z roko v roki je šel fantič z Jezusom in od prevelike sreče ni mogel govoriti. Deček

Bodi Kralj naših mladih src!

je peljal svojega Kralja v Jusufovo hišo, kjer je bila pripravljena voda za noge, sveža voda za roke in obraz, pa še srebrni kelih najboljšega vina. Jezus se je ponudene gostoljubnosti poslužil in stari Jusuf je bil zaradi tega ves srečen.

Tedaj pravi Jakob: »Gospod, ves dan sem te pričakoval. Imam te zelo rad. Ali naj postanem tvoj vojak?«

»Zakaj bi rad postal moj vojak?«

»Stari Jusuf mi je povedal, da te mnogo ljudi sovraži in zato ti je treba vojakov. Ti nam boš pa kralj.«

Jezus je vzdihnil. Tudi sam ni mogel temu dobremu otroku povedati, kakšna bridkost se bo nanj zgrnila, kako bo začel trpljenje na Oljski gori in ga končal na Golgoti, zato je raje spregovoril o svoji kraljevski kroni:

»Otrok moj, povem ti, da bom zares postal vaš kralj. Pa ne bom zahteval od vas davkov in denarja, zahteval bom le vaša srca. Tudi vojake potrebujem, hrabre vojake, ki ne bodo šli v boj proti ljudem, temveč v boj proti hudobiji in grehu. Ti bodo moja krona.«

»Gospod, ali boš zmagal? Ali te bodo narodi kronali in ti postavili prestol?«

»Da. Ljudje mi bodo postavljali vsepovsod prestole. Na koncu sveta pa bom sodil vse ljudi.«

»Aj, potem bo pa ves svet tvoje kraljestvo. Ali te ne bo nihče več sovražil?«

»Same sebe bodo sovražili in pred menoj bodo klanjali tilnike...«

In Jezus je fantiču s preprostimi besedami govoril o božjem kraljestvu na zemlji in o svoji kraljevski kroni. Od tega dne dalje je bil deček vedno v Jezusovi bližini. Tudi k Jusufu je pogosto zahajal. Tu pa sta redno govorila o Jezusu Kralju vseh kraljev.

Zgodilo pa se je, da se nekoč Jusuf ni mogel več premagati in je povedal malčku, da bo postal Jezus Kralj trpljenja in da bo moral strašne smrti umreti zaradi človeške hudobije.

Mali Jakob je prebledel in se onesvestil. Jusuf ga je položil v posteljo in mu stregel, pa ni vse nič pomagalo. Deček se ni več zavedel. Nenadoma pa je stopil v hišo Jezus. Položil je roko svojemu malemu prijatelju na glavo in ga hipoma ozdravil.

*

Zadnjo nedeljo v mesecu oktobru obhajamo praznik Kristusa Kralja. Posnemaj dečka Jakoba in postani hraber vojak v službi Kralja vseh kraljev. Pokaži dejansko, da ga imaš rad! Zaradi njega se premaguj, kadar te napade skušnjava trmoglavosti, lažnivosti ali neubogljivosti. Zadnjo oktobrsko nedeljo pa prejmi prav pobožno Kralja vseh kraljev v svoje srce in ga goreče prosiš: »Dobri Jezus, postani in ostani Kralj naših src!«

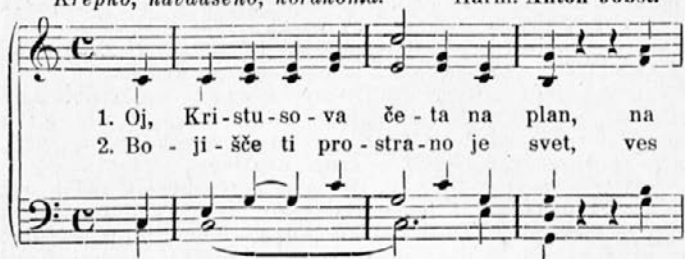
Mlada četa Kristusa Kralja.

(A. Žavbi.)

Dvoglasni mladinski zbor z orglami ali harmonijem.

Krepko, navdušeno, korakoma.

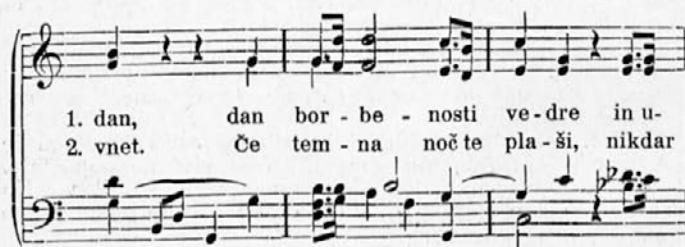
Harm. Anton Jobst.

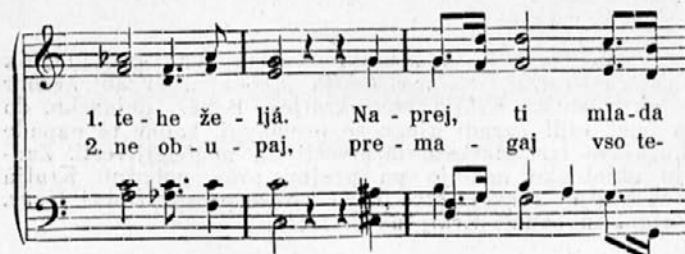
1. Oj, Kri - stu - so - va če - ta na plan, na
2. Bo - ji - šče ti pro - stra - no je svet, ves

1. plan! Sve - tlo o - zna - nja son - ce nam no - vi
2. svet, ki sr - du in za - vi - sti je su - ženj

1. dan, dan bor - be - nosti ve - dre in u -
2. vnet. Če tem - na noč te pla - ši, nikdar

1. te - he že - ljá. Na - prej, ti mla - da
2. ne ob - u - paj, pre - ma - gaj vso te

1. če - ta; vse za Bo - ga! Po-
2. mi - no in v luč ve - ruj! Pri-

1. gum - na, tr - dna v ve - ri nam stoj ti
2. ne - si luč, da v sr - cih sve - tal bo

1. v bran, oj, Kri - stu - so - va če - ta, na
2. dan oj, Kri - stu - so - va če - ta, na

I.
1. plan, na plan! Po plan, na plan!
2. plan, na plan! Pri plan, na plan!

Pesem se lahko poje tudi v B duru.

Janez Veider:

Vzornica za oktober: Sv. mala Terezija.

Za oktober si bomo, dragi otroci, v posnemanje izbrali sv. malo Terezijo, ki jo brez dvoma že vsi poznate. Njen god obhajamo 3. t. m. Nanjo ta mesec pogosto mislite in se ji priporočajte. Po svojih močeh poskušajte posnemati njeno življenje, kakor ga boste sedaj brali.

Mala Terezika je bila izredno ljubka deklica. Že v tretjem letu življenja je bil njen razum čudovito razvit. Izredno je ljubila svoje starše. Mamico je nekoč kot triletna deklica objela in ji rekla: »Moja ljuba mamica, rada bi, da bi ti kmalu umrla.« Mama se začudi, da ji hčerka želi smrt. Toda modra deklica ji odvrne: »Ali ne veš, mamica, da brez smrti ne moreš v nebesa, kjer boš vendar nad vse srečna.« Ko je deklica po stopnicah šla, je na vsaki obstala in poklicala mamico. Ni šla naprej, dokler se ji mama ni oglasila. Mami je takoj povedala vsako svojo pogrško. Nič manj ni ljubila svojega dobrega očeta. Zato so jo pa tudi starši zelo ljubili. Toda razvajali je niso. Če jih je kaj užalila, je takoj stopicala za njimi, da jih je prosila odpuščanja.

Enako ljubezniva je bila do svojih sestic, ki jih je imela štiri; dva bratec in dve sestrici pa sta ji umrli. Vedno je bila v njihovi družbi in drugih otrok ni prav nič pogrešala. Na starejše sestre, ki so odšle v šolo, je neprestano mislila in o njih govorila. Če je dobila kak dar, so ga morale biti deležne tudi sestrice.

Že smo omenili, da je imela mala Terezika tudi svoje slabosti. Po naravi je bila nagnjena k veliki trmi. Toda prav ta huda nagnjenja je mala deklica porabila v to, da se je takoj zgodaj začela vaditi v samopremagovanju. In prav v premagovanju se je Terezika povzpela neverjetno visoko. Vsa svoja slaba nagnjenja je polagoma popolnoma premagala.

Čudovito nežna je bila Terezikina ljubezen do nebeške Matere. Ko je imela deklica komaj štiri leta, ji je umrla mamica. Terezika si je od tedaj za svojo

mater izbrala Marijo. Marija je pa Tereziko v resnici sprejela za svojo hčerko. Ko je kmalu nato Terezika na smrt zbolela, je oživela Marijina podoba, ki jo je imela deklica pri postelji. Mati božja se je Tereziki prijazno nasmehnila in jo ozdravila. Kmalu je Terezika spoznala tudi veliko skrivnost sv. Rešnjega Telesa. Največje veselje je občutila, če je smela klečati pred tabernakljem. Ko je ob procesiji pred sv. Rešnjim Telesom potresala cvetje, je vrgla nekaj cvetic naravnost proti monštranci, ko jo je duhovnik nesel mimo. Komaj je pričakala prvo sv. obhajilo. Ta dan je štela med najsrečnejše v svojem življenju.

Posebno ljubezen je skazovala Terezika revežem. Zbirala je siromake pred domačo hišo in jim je delila darove. Od sreče in zadovoljstva ji je pri tem opraviilu obličje kar žarelo. Kot petnajstletna deklica je nato stopila v samostan, po katerem je že od otroške dobe neprestano hrepenela. Tu je svetniško živela in umrla stara komaj 24 let. Pokojni sv. oče Pij XI. jo je proglasil za svetnico. Njeno podobo vidite skoraj v vsaki cerkvi.

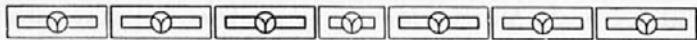
Albina Zakrajšček:

Metki je mamica zbolela.

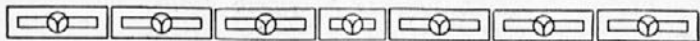
*Mamica —
zakaj imaš solzne oči?
Ali mar tvoja Metka —
dovolj pridna ni?
Mamica —
zakaj pri nas kruhka več ni?
Ali zato, ker tvoja Metka —
samo je in spi?
Mamica —
povej mi to,
kdaj spet veselo bo tvoje oko?
Kdaj dobri kruhek pri nas spet bo?*

*O, Metka je pridna
in kruhek spet bo,
ko mamica zdrava
delala bo!*

*Metka srčno je molila,
mamica zdrava je kruhek služila,
vesele spet oči je dobila.*

Sv. Frančišek pozdravlja Jeruzalem — mesto Kralja miru.

Drejče in radio.

Drejče se ne more odločiti, kajti najrajši ima s smetano polnjene. Morda je tale takale? Ali pa onale? Odloči se za veliko oglato. Hu, kako je trda! Aha, mandeljnova je, zato.

V kotičku pa ga zapeljivo vabi prav majcen bonbon, gotovo je ta s smetano.

Skrbno ga odvijje in vtakne v usta. O, kako se razliva in peče... torej čokolada z likerjem. Res nima sreče. Začeti mora spet od kraja, da se dokoplje do smetane.

No, ta pa je oranžna in takih Drejče ne mara.

Brž četrto, da se popravi okus! Piniija... mandelj... v sladkorju pražen mandelj... karamela... Drejče pa le ne izgubi poguma. Samo to je nerodno, da se pri vsakem pokušanju škatla vedno bolj prazni. Ko nazadnje le ugrizne v lepo rožnato in polnjeno čokolado, ostane samo še spodnja vrsta bonbonov!

Drejče to opazi in se ustraši.

Joj, kaj je naredil! Grozno! In osem dni bi moral biti priden! In njegov radio?

Priden biti teden dni,
tirleri,
to nič težko ni!

»Moj Bog!« zdihuje Drejče. »Kaj naj zdaj storim? Kaj naj rečem? In Filip bo prišel na malico! — Če bi obdolžil mačka? — S tem ne bo nič, maček ne zna odvijati bonbonov! Torej kaj?«

Drejče tuhta in išče — naenkrat se mu obraz zjasni.

»Kako sem neumen!« si misli. »Saj bomo za malico imeli ržene piškote. Vzajem torej sredico rženega kruha, ki je rjava, napravim iz nje kroglice in jih zavijem v zlati papir. Tako ne bo nihče ničesar zapazil, jaz bom pa le dobil svoj radio!«

Takoj se splazi v obednico, brska po omari, odlomi pri kruhu sredico, odnese svoj plen v sprejemnico, sesvaljka sredico v kroglice in jih zavije v zlat papir... ves čas pa škili proti vratom.

Toda nihče domačih se zdaj zanj ne zmeni in čim več je ponarejenih čokolad v škatli, bolj se Drejčetu jasni obraz.

Svojo napako je torej popravil in škatla je spet polna. Vsakdo bi jo imel za pravo čokoladno škatlo. Sam s seboj zadovoljni Drejče škatlo zapre s pokrovom. Zdaj naj pa Filip le pride.

Glej ga, res je že tu. Še ves razburjen zaradi svojega dejanja ga Drejče veselo sprejme.

Drejčkov prijatelj Filip.

»Lepo, da si prišel. Pojdi z menoj, da ti pokažem svoje živali!«

Prijatelja odvede v svojo sobo ter mu predstavi svojega žametnega medvedka in živo mačko.

Filip je priden fantek istih let ko Drejčče. Njegovo lice je okroglo in zdravo in je zelo miroljuben. Samo za radio mu ni. Rajši ima avtomobile in ovce.

»Imam tudi vlak,« se pohvali Drejčče, »igrajva se, če hočeš!«

Drejččetov vlak je prav lep. Goni ga elektrika in ima tri brzine. Če pritisneš na gumb, se vlak ustavi. Če ga preveč naženeš, tedaj iztiri.

Filipu in Drejčetu so te železniške nesreče zelo všeč. Drejčče se smeje iz vsega srca in tako pozabi na svojo smolo s čokolado.

Ko pa otroka pokličejo k malici — ko pride mama s tisto strašno škatlo bonbonov — se ubogemu Drejčetu zopet srce stisne.

Ubogi Drejčče! Res je škatlo spet prav lepo napolnil, ni pa mislil, da jo bo mama rabila že pri malici.

»Moj Bog, čokolada!« zaskrbi Drejččeta. »Prav gotovo pride zdajle polom!«

Mama pa je škatlo že odprla in ponudila Filipu, naj si izbere.

»Le velikega si vzemi!« je prijazno rekla.

Oh, ko bi vedela! Ravno »veliki« bonboni so vsi iz krušne sredice. — Komaj je Filip bonbon ugriznil, že se je nakremžil:

»Fuj! Kaj pa je to?«

»Kaj jaz vem?« se odreže Drejčče.

»Fuj!« spet pravi Filip in izpljune.

Mama je vsa iz sebe.

»No, no, Filip, to je vendar čokolada,« reče fantku.

»Ni ne. Nobenega okusa nima, pa tudi mehko je.«

Nakremžil je obraz in si jezik obrisal z robcem.

Drejčče pa je ta čas premislil, kaj naj stori, in sklenil je, da ničesar ne prizna. Saj ga nihče ni videl, ko je jedel čokolado, ali ne? Res bi bilo neumno, da bi zavoljo te trapaste čokolade prišel ob radio.

Krepko se je torej postavil na svoje kratke nožice in nekako zviška rekel:

»Ti pač čokolada ne diši, to je vse. Jo bomo pa sami pojedli, ko boš ti odšel. Mama, kar zaprite škatlo!«

Mama pa škatle ni kar zaprla, ampak bonbone sumljivo pogledala, enega razvila in se sama prepričala, da je ponarejen.

Pogledala je Drejččeta in vsi so bili tiho, strašno tiho.

Drejčče je bil tako razburjen, da je kar v ustih čutil, kako mu razbija srce. A šlo mu je za radio bolj ko za vse drugo, zato je pogumno rekel:

»Prav gotovo jih je trgovec podtaknil — rad bi nahitro obogatel. Hahaha, saj to je kar dobra šala!«

Mama pa stvari ni gnala naprej. Samo z glavo je čudno zmajala in to ni bilo Drejščetu kar nič všeč.

»No, se bom že prepričala. Filip moj, ti pa ne bodi žalosten in pojdimo malicat. Ravno danes bomo imeli prav dobre ržene piškote, kakršne imaš rad.«

V obednici pa je Drejščeta čakala nova nesreča.

»Oh, gospa!« je tarnala hišna. »Rženih piškotov nisem mogla napraviti, nekdo mi je pobral vso sredico rženega kruha!«

To pot je gospa vzela Drejščeta še bolj na piko, ta pa je zardel kot kuhan rak in nestrpno mencial na svojem stolu.

»Najbrž so bile miši,« se je izgovarjal, »saj jih je povsod polno.«

Mama ni na to nič rekla, samo obraz ji je postal strog, Drejščeta pa je stisnilo v grlu, da bi najrajši zajokal. Vendar pa ni ne zajokal ne svoje krivde priznal, temveč se delal trdnega.

Na mizi so bili kolački, potreseni kruhki in pogača. Drejšče je hotel vsega.

»Drejšče, ne toliko, boš zbolel,« ga je svarila mama.

Drejšče pa je ni slušal. Pa ni bil lačen — kaj še — saj mu je želodec težil četrť kile čokolade. Samo rad bi od sebe odvrnil sum, zato je hitel jesti ko volk in je hotel vzeti že tretji kos.

»Saj si ga pravkar dobil,« je branila mama.

»Filip je tudi že dva dobil,« je ugovarjal Drejšče.

»Že, že a pri njem je stvar drugačna.«

»Zakaj pa?« se je vsajal Drejšče. »Jaz sem lačen in saj vam pravim, da po kosilu še nisem nič jedel.«

Mama je odnehala. A glejte, Drejšče poštan blede, blede ko stena in sladkor. Glavica mu začne opletati in oči se mu skalijo.

»Mi — mislim — da — da — sem bolan,« izjeclja.

In že omahne nazaj na stol.

Mama prestrašena skoči k fantku in ga odnese v posteljo. Brž pokličejo zdravnika in ta pove, da prihaja bolezen od prebave, ker se je fant preveč najedel čokolade.

Drejšče si je pokvaril želodec.

Mama na to ne reče nič, samo pogleda Drejčeta tako očitajoče, da se ta grozno skesa svojih laži in se glasno razjoka.

Ubogi Drejče! Saj res ni vsega sam kriv. Če bi bila prva čokolada s smetano polnjena, bi ne bil pojedel še drugih... in če si radia ne bi tako silno zaželel, bi svojega pregreška tudi ne skrival z neumnimi lažmi. Saj v srcu je res pošten fantek... samo radia si tako močno želi... imel ga je že skoraj v roki... zdaj pa je zanj izgubljen...

Drejčeta jok kar duši. Žalosten je, strašno žalosten.

»Sama togota ga je,« pravi Cilka. »Jezzen je, ker smo ga razkrinkali.«

Oh ne, Drejče ne joka od togote, ampak od žalosti.

Mama pa ga dobro razume. Žalost njenega fantka jo tako gane, da ga objame in stisne k sebi.

»Ubogi Drejče,« mu šepeta na uho. »Nikar ne jokaj! Teh osem dni naj nič ne šteje in začnimo od kraja! Če boš osem dni od danes naprej priden, ti bom radio vseeno kupila.«

Drejče se ves strese od veselja in mamu objame.

»Res? Ali prav čisto zares? O mama!«

Hvaležno srce se mu naenkrat napolni z novim upanjem in spet se spomni svoje pesmice:

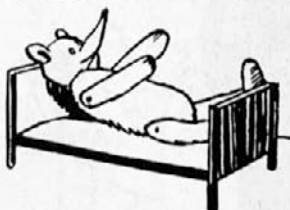
Priden biti teden dni,

tirleri,

to nič težko ni!

3. O večerji na koncu stave.

To pot je Drejče vedel, da mu ne bodo dovolili stavo še tretjič začeti, če ga še zdaj polomi, zato se je lotil dela vneto in natančno. Kupil si je trd rožnat papir, na vrh napisal: »Ve lika stava pri dnosti«, pod naslovom pa osem dni: »pru dan, drug dan...«. Papir je v svoji sobi pripel na steno nad posteljo žametnega medvedka.

Drejčetrov medvedek.

Drejče je bil na svojo iznajbo zelo ponosen. In vsak večer je zapisal, kako je bilo tisti dan s pridnostjo.

Pri vrsti »pru dan« je pripisal »šlo je«. Pri drugi vrsti »spet je šlo!!«

Klicaji naj bi povedali, kako zelo je zadovoljen sam s seboj. Sam sebi ni mogel verjeti, da bo toliko dosegel. A preteklo je osem dni in pri vsakem je lahko zapisal

»šlo je«. In vse dni mu nihče ni mogel nič očitati, niti očka in mama, niti učiteljica nemščine, niti druga za klavir, ne posli, ne maček.

Prišel je torej veliki trenutek, edinstveni dogodek v Drejčetrovem življenju, zato bodo ta večer imeli slavnostno večerjo, da dostojno počastijo zmagovalčevo pridnost.

Nežica in Poldek pri Rožnati ribi.

1.

Na ozki peščeni obali v bližini Sušaka sta preživela letošnje počitnice tudi Nežica in Poldek. Tam pa je vsepolno veličastnih skal, ki so kar grozne. Ena med njimi se imenuje »Peklenska jama«. Mama je otrokoma strogo naročila, da se tam okrog ne smeta poditi. Bratec in sestrica

sta vsako soboto pri spovedi sklenila, da bosta starše natančno ubogala, pa skušnjava je bila prehuda. — Tako lep sončen dan je. Nežica in Poldek zopet stojita ob prepovedani »Peklenski jami«. »Pojdiva še malo naprej,« pravi Nežica. »če samo pokukava v žrelo, to še ni greh.« Tako je deklica tolažila sebe in bratca.

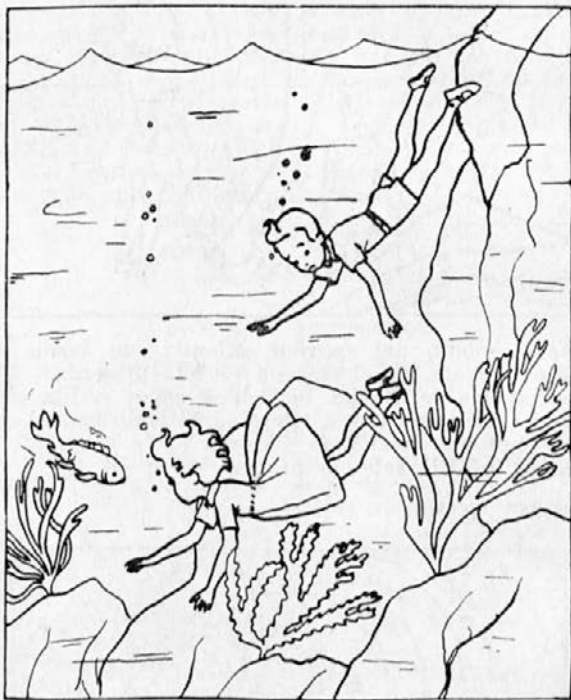
2.

Napravila sta komaj nekaj korakov, že pribuči val, ju pokrije, potegne v vrtinec pen, in še preden sta se zavedela, kaj se godi, že sta bila v objemu mrzle morske vode. Rada bi dihala, pa ne gre, ker ni več zraka, le oblak mehurčkov in peska ju trklja naprej.

3.

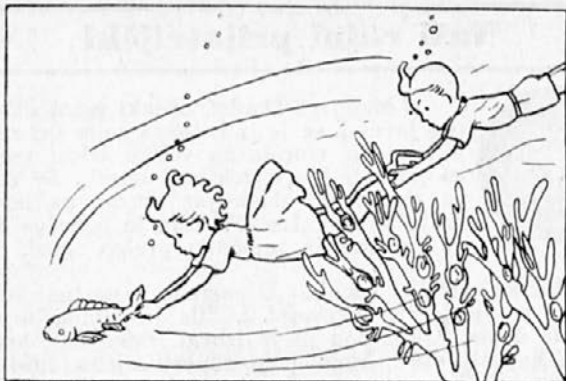
»Dober dan, Nežica,« naenkrat pozdravi nežen glasek. »Zelo lepo je od tebe, da si me prišla obiskat.« Nežica ostrmi in naenkrat zapazi poleg sebe drobno rožnato ribico.

»Aha, ribica, dobro te poznam,« ji odgovori, »vendar pa nisem prišla k tebi sama od sebe.«

4.

»Nič za to, zdaj si pri nas. Toda hiteti boš morala h kraljici morja, da te nauči v vodi živeti, kajti sicer se

boš kmalu zadušila.« Nežici res že primanjkuje sape, zato
brž prime ribico za rep, Poldek pa Nežico za noge in
ribica ju bliskovito potegne za seboj.

Pošta malega Jezusa

Iz Mirne peči.

Dne 20. maja t. l. so nas vse zapustili predobri blagopokojni duhovni svetnik Anton Zore. Po 33 letih župnikovanja v Mirni peči jih je Najvišji poklical k sebi po večno plačilo. Kot dobri prijatelj mladine nam bodo ostali v trajnem spominu. Za ves trud in delo jim bodi Bog bogati plačnik, njih duši večni mir in pokoj.

Povedal sem že pred enim letom v »Lučki«, da so šli od nas gospod kaplan Anton Petrič ter si po osmih letih poiskali drugo mesto v Mengšu. Z veseljem poročam, da so se po enem letu zopet nazaj vrnili ne kot kaplan, ampak kot naslednik blagopokojnega župnika, kot župnik. Veselo smo jih sprejeli dne 3. septembra t. l.

Oklenili se bomo novega priljubljenega župnika, posebno mi otroci, ki vsakokrat težko pričakujemo veroučne ure, ko vstopijo v šolski razred s smehom na obrazu.

Res, velik križ ste prevzeli na svoje rame, to našo veliko faro, ali na Vašem obrazu se ne pozna. Vzeli ste si k srcu zgled Gospodov, ki je dejal: »Kdor hoče priti v nebeško kraljestvo, naj vzame križ na svoje rame in hodi za menoj.«

Tako ste tudi Vi, novi župnik, vzeli križ, ali ne zastonj, za vse delo in trud Vam bo Bog bogat plačnik!

»Dobrodošli, novi župnik!«

Kastelic Ignacij, učenec 6. razr. v Mirni peči.

Naši rajni prijateljski

† Makovec Danici, učenki senožeške šole pri Jevnici, se je iz bolnega zoba kri zastrupila ter je morala na veliko žalost vseh, ki so poznali blago deklico, umreti. Še zdrava je rekla: »Če bom jaz umrla, pa bo tudi moja slika v ‚Lučki‘.« Bila je pobožna deklica in nam je zapustila prelep zgleđ.

† Lizika Herič, učenka I. razreda osnovne šole v Jarenini je umrla 19. avgusta t. l. Bila je pridna in mirna v šoli in doma. Ljubi Bog jo je izbral izmed nas, ker mu je bila najbolj všeč. Angelci so odnesli njeno dušo pred božji prestol. Tam jo je vzel Bog in jo vsadil v nebeški vrt. Trdno pa sem tudi prepričana, da ji je prišel naproti njen ljubljeni atek in bratec. O Lizika! Ti si zdaj med nebeškimi zvezdami in pred obličjem Najvišjega. Ozri se na svojo ljubljeno mamico, bratce in sestrico in na vse, ki smo Te ljubili, in nam izprosi milost srečne smrti!

V trpljenju si Lizika v nebesih boš večno
tukaj živela, življenje imela.

Stožer Tončka,
učenka II. razreda v. ljudske šole v Jarenini.

Rešitev ugank.

2. Občinski tajnik.
3. Lesni trgovec.

Imena, rešilcev bodo natisnjena v prihodnji številki.

Izžrebani so bili: Cuderman Vinko, Tupaliče, p. Predvor; Jug Jelica, učenka 3. razr., Beograd, in Tomc Anton, učenec 4. razr., Marijanišče.

Uažni dnevi v mesecu oktobru:

- 3. X.: sv. Terezija od Deteta Jezusa.
- 4. X.: sv. Frančišek Asiški in prvi petek v mesecu.
- 7. X.: Kraljica presv. rožnega venca.
- 27. X.: praznik Kristusa Kralja.

Ne pozabi v teh prazničnih dnevih pristopiti k angelski mizi!

Sv. Terezija in sv. Frančišek, svetnika z otroškim srcem, naj ti bosta v tem mesecu posebna vzornika!

Kraljico presv. rožnega venca skušaj vsak dan počastiti z desetko rožnega venca. Kralja miru pa prosi za skorajšen konec svetovnega klanja.

